

The illustration is a monochromatic blue-toned scene. In the foreground, two silhouetted figures walk away from the viewer on a light-colored path, their long shadows cast behind them. A metal railing runs across the middle ground. In the background, a city skyline is visible against a dark blue sky filled with stars and large, ethereal, cloud-like shapes. A bright, glowing orb, possibly the moon or a star, is positioned behind one of the taller buildings in the skyline.

**OBA NA KONCI
ZEMŘOU**

ADAM SILVERA

**COOL
BOO**

**COOL
BOO**

Oba na konci zemřou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Adam Silvera
Oba na konci zemřou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OBA NA KONCI ZEMŘOU

ADAM SILVERA

COO
BOO

Všem, kteří potřebují připomenout, že každý den se počítá.

*Hlasité poděkování mámě za všechnu její lásku
a Cecilii za její krutou, ale spravedlivou lásku.*

Vždycky jsem potřeboval obojí.

ČÁST PRVNÍ

HODINA SMRTI

ŽÍT JE TA NEJVĚTŠÍ VZÁCNOST VŮBEC.

VĚTŠINA LIDÍ JEN JE.

Oscar Wilde

5. ZÁŘÍ 2017

MATEO TORREZ

O:22

Volají mi z Hodiny smrti, za chvíli mi sdělí varování, které se člověku poštěstí jen jednou za život – dnes zemřu. Zapomeňte na to, „varování“ je příliš silné slovo, protože varování značí něco, čemu se lze vyhnout, jako když auto troubí na člověka, co právě přechází ulici na červenou, a dává mu tak šanci vyhnout se střetu. Tohle je spíš takové „a je to tady“. Z mého telefonu na druhé straně místnosti teď zaznívá výstražný tón, jasně a nekonečně zvučící signál podobný vyzvánění kostelních zvonů v sousedství. Už mnou zmítá panika, stovky myšlenek zastřely všechno dění okolo. Přesně tohle určitě zažívá člověk, který se chystá poprvé skočit padákem z letadla nebo pianista na svém prvním koncertu. Nic z toho už nepoznám na vlastní kůži.

Je to šílené. Ještě asi před minutou jsem si četl článek zveřejněný včera na blogu *Poslední vteřiny* – ztracenci tam prostřednictvím příspěvků a fotek v reálném čase dokumentují své poslední chvíle, tenhle psal jeden vysokoškolák, co se snažil najít domov pro svého zlatého retrievera – a teď zemřu i já.

Já brzo... ne... ale ano. Ano. Sevřela se mi hrud'. Dnes zemřu.

Ze smrti jsem měl vždycky strach. Nevím, proč jsem si myslel, že by se to díky tomu nemuselo stát. Určitě ne nikdy, ale aspoň do chvíle, než dospěju. Táta mi vždycky vtloukal do hlavy, že bych si měl říkat, že jsem hlavní hrdina z nějakého příběhu, kterému se nikdy nemůže stát nic zlého, a hlavně nikdy nemůže zemřít, protože hrdina tady zkrátka musí být, aby mohl zachránit svět. Hučení v hlavě se ale zklidňuje a na druhé straně čeká posel Hodiny smrti, aby mi mohl sdělit, že dnes zemřu, ve věku osmnácti let.

Páni, vlastně ani...

Nechci hovor přijmout. Nejraději bych běžel k tátovi do ložnice a vykřičel se do polštáře, protože si svůj pobyt v nemocnici na jednotce intenzivní péče načasoval pěkně blbě, taky mám sto chutí boxovat pěstí do zdi, protože máma zavinila, že umřu brzo, svou předčasnou smrtí při porodu. Telefon zvoní asi po třicáté a já už se tomu okamžiku nemůžu dál vyhýbat, stejně jako se nemůžu vyhnout tomu, co se stane někdy v průběhu dnešního dne.

Odsunu notebook z překřížených nohou a vstanu z postele, klátím se ze strany na stranu, cítím slabost. Když se blížím ke stolu, připadám si jako zombie, plížím se jako živý mrtvý.

Na displeji čtu HODINA SMRTI, co jiného. Klepu se, přesto se mi podaří stisknout tlačítko hovoru. Nic neříkám. Nevím, co bych měl říct. Jen dýchám, protože už mi nezbývá víc než asi dvacet osm tisíc nádechů – tolikrát se živý člověk za den průměrně nadechne –, a tak je alespoň můžu využít všechny, dokud to ještě jde.

„Haló, tady Hodina smrti. Jsem Andrea. Ty jsi Timothy, vid'“

Timothy.

Já se nejmenuju Timothy.

„S někým jste si mě spletli,“ odpovídám Andree. Bušící srdce se zklidní, i když je mi toho Timothyho líto. Opravdu. „Já se jmenuju Mateo.“ To jméno jsem dostal po tátovi, který bude rád, když ho jednou předám dál. Teď vlastně budu moct, pokud ovšem někdy budu mít dítě.

Slyším, jak něco vytukává na klávesnici, asi opravuje zápis nebo něco jiného v databázi. „Ach, omlouvám se. Timothy je ten gentleman, se kterým jsem mluvila před chvílí. Ta zpráva ho trochu sebrala, chudáčka. Ty jsi Mateo Torrez, je to tak?“

A tak ze mě vyprchala i poslední kapička naděje.

„Mateo, můžeš mi prosím potvrdit, že jsi to skutečně ty? Bohužel dnes v noci musím vyřídít ještě hodně hovorů.“

Vždycky jsem si představoval, že můj posel – to byl jejich oficiální název, ne můj výmysl – se mnou bude soucítit a zprávu mi předá ohleduplně, dokonce vyjádří lítost nad tou tragédií, protože jsem přece ještě tak mladý. Popravdě řečeno by mi nevadilo, kdyby zněla veseleji, řekla mi, abych se šel někam pobavit a užít si života, když teď vím, co se nevyhnutelně stane. Abych netvrđnul doma a nepouštěl se do skládání tisícidílkového puzzle nebo nemasturboval, protože skutečný sex s člověkem mě děsí. Z tohohle posla mám ale dojem, že se tváří, jako bych ji jen obtěžoval, protože na rozdíl ode mě má ona ještě spoustu práce.

„Jasně. Mateo, to jsem já. Jsem Mateo.“

„Mateo, s politováním ti musím oznámit, že někdy během příštích čtyřiařiceti hodin tě čeká předčasná smrt. A přestože neexistuje nic, čím by se to dalo zvrátit, ještě pořád máš proč žít.“ Posel pokračuje dál, vysvětluje mi, že život

není vždycky fér, a pak mi nabízí seznam věcí, které bych ještě dnes mohl stihnout. Neměl bych se na ni zlobit, ale je mi jasné, že ji nudí pořád dokola recitovat ty stejné řádky o tom, že člověk brzy zemře, přednášela je už stovkám, možná tisícům nešťastníků přede mnou, takže se jí trvale vryly do paměti. Soucit je něco, co mi prostě nemůže nabídnout. Je dost pravděpodobné, že zatímco se mnou mluví, piluje si nehty nebo sama proti sobě hraje piškvorky.

Ztracenci na *Posledních vteřinách* ve svých příspěvcích píšou úplně o všem, od průběhu hovoru po činnosti, kterými zaplnili svůj soudný den. Vlastně je to takový Twitter pro ztracence. Četl jsem miliony příspěvků, ve kterých se přiznávali, že se na svém poslovi snažili vyzvědět, jak zemřou, všeobecně se ale ví, že takové detaily nikdo nezná, dokonce ani bývalý prezident Reynolds, který se před čtyřmi lety snažil před smrtí skrýt v podzemním bunkru, kde ho zavraždil jeden z členů jeho vlastní ochranky. Hodina smrti umí určit pouze datum, kdy někdo zemře, ale nedokáže stanovit přesnou minutu ani co se stane.

„... rozuměl jsi všemu?“

„Jo.“

„Přihlas se ke svému účtu na hodinasmrti.com, kde si kromě nápisu na náhrobní kámen můžeš vyplnit, jestli máš nějaké zvláštní požadavky ohledně svého vlastního pohřbu. Možná ale dáváš přednost kremaci, pak...“

Zatím jsem byl jen na jediném pohřbu. Když mi bylo sedm, zemřela mi babička a já jsem dostal záchvat vzteku, protože se nechtěla probudit. Stačí přetočit pásku o pět let dopředu, kdy se na scéně objevila Hodina smrti, a najednou se všichni účastnili svého vlastního pohřbu ještě při vědomí. Mít možnost se rozloučit, než zemřete, to je jedinečná příle-

žitost, není ale přece jen lepší využít ten čas a užít si života? Možná bych se k tomu stavěl jinak, kdybych věděl, že se na mém pohřbu ukáže alespoň někdo. Kdybych měl víc přátel než prstů na jedné ruce.

„A hlavně, Timothy, za nás za všechny tady v Hodině smrti bych ti chtěla říct, že je nám líto, že nás opustíš. Dnešní den si ale užij naplno, dobře?“

„Jsem Mateo.“

„Promiň, Mateo. To bylo trapné. Dnešek byl hodně dlouhý a tyhle telefonáty jsou fakt stres a...“

Zavěsil jsem a to není moc slušné, vím. Já vím. Nemůžu ale poslouchat někoho, kdo mi tvrdí, že měl náročný den, když mě to může porazit kdykoli v příští hodině, nebo dokonce v příštích deseti minutách: můžu se udusit kapkami proti kašli, můžu sletět ze schodů a zlámat si vaz cestou ven z bytu, takže ani nedojdu ven, abych dnes se sebou mohl ještě něco udělat, někdo se k nám může vloupat a zabít mě. Jediné, co můžu s klidem vyloučit, je smrt stářím.

Klesám na podlahu, hroutím se na kolena. Dnes všechno skončí a není nic, co bych s tím mohl udělat. Nemůžu se vydat napříč kraji obývanými pohádkovými draky, abych tam získal čarovnou hůl, se kterou porazím smrt. Nemůžu naskočit na létající koberec a vyrazit za mocným džinem, který by mi splnil jedno přání: mít dlouhý a spokojený život. Možná bych mohl vyhledat nějakého vědce, který by mě zmrazil, je ale dost možné, že bych zemřel právě v průběhu toho šíleného experimentu. Smrt je nevyhnutelná pro každého z nás a pro mě je nevyhnutelná ještě dnes.

Seznam lidí, kteří mi budou chybět, pokud tedy můžou mrtví někoho postrádat, vlastně ani není žádný seznam: je tady

táta, protože se snažil, jak to jenom šlo, moje nejlepší kamarádka Lidia, která nejenže mě na chodbách ve škole neignorovala, dokonce si ke mně přisedla při obědě, pomohla mi prokousat se přírodními vědami a mluvila se mnou o tom, že chce bojovat za zlepšení životního prostředí a zachránit planetu a já že jí to můžu vrátit tím, že v takovém světě budu žít. A to je všechno.

Kdyby někoho zajímal můj seznam lidí, kteří mi *nebudou* chybět, pak bych jim neměl co ukázat. Nikdo mi nikdy nijak neublížil. A já dokonce rozumím tomu, proč to se mnou někteří lidi raději ani nezkusili. Vážně tomu rozumím. Jsem prostě šílený paranoik. Těch několik málo pozvánek na nějakou společnou zábavu se spolužáky, jako je bruslení v parku nebo noční projížďka autem, jsem odmítl, protože by se *možná mohlo* stát něco, co by znamenalo mou smrt. Nejvíc mi ale budou chybět všechny ty ztracené chvíle, kdy jsem mohl žít vlastní život naplno, a promeškané příležitosti, kdy se z mých spolužáků mohli stát opravdoví přátelé. Bude mi chybět, že jsem nikdy u nikoho nezůstal přes noc, když jsou všichni vzhůru až do rána a hrajou videohry a deskové hry, a to všechno jenom proto, že jsem se příliš bál.

Ze všeho nejvíc mi ale bude chybět budoucí Mateo, ten, který by se možná postupně trochu uvolnil a začal konečně žít. Je těžké si ho přesně představit, ale vidím toho Matea budoucnosti, jak zkouší různé nové věci, třeba s kamarády kouří trávu, dělá si řidičák a nasedá do letadla směr Portoriko, aby se dozvěděl něco víc o svých kořenech. Možná si dokonce někoho najde a možná se mu taková společnost dokonce bude líbit. Nejspíš zahraje svým přátelům na piano, zazpívá pro ně a na jeho pohřeb určitě dorazí spousta lidí. Bude to ten pohřeb, který trvá celý víkend od chvíle, kdy člověk ze-

mře, až do neděle, takový, kdy se místnosti plní dalšími a dalšími lidmi, kteří neměli příležitost naposled se s dotyčným rozloučit.

Mateo budoucnosti bude mít daleko delší seznam přátel, kteří mu budou chybět. Já ale nikdy nedospěju, nestane se ze mě ten Mateo, který teprve bude. Se mnou si nikdy nikdo nezakouří trávu, nikdo mě nebude poslouchat, až budu hrát na piano, a nikdo nebude sedět vedle mě na předním sedadle, až si udělám řidičák. Nikdy se nepohádám s kamarády o to, kdo má lepší boty na bowling a kdo bude mít postavičku Wolverina, až budeme hrát videohry.

Zase klesám na podlahu, přemýšlím, že je to takové hop nebo trop. Vlastně ani to ne.

Hop, a pak už jen trop.

O:42

Kdykoli tátu něco rozladí nebo je sám se sebou nespokojený, dává si horkou sprchu, aby si zchladil hlavu. Tenhle jeho zvyk jsem začal napodobovat, když mi bylo třináct, protože na hladinu začínaly vyplouvat zmatené Mateovy myšlenky a Mateo potřeboval nějaký čas sám se sebou, aby je mohl zpracovat. Teď si dávám sprchu, protože mám pocit viny, že jsem si přál, aby kvůli mně byl někdo smutný, někdo jiný než táta nebo Lidia. Protože jsem nedokázal žít naplno v době, kdy jsem nevěděl, co se stane, promarnil jsem všechny své včerejšky a není pro mě už žádné zítra.

Nikomu o tom neřeknu. Kromě táty, ale ten se ještě nezbudil, takže se vlastně ani nepočítá. Nechci strávit poslední

den svého života přemýšlením, jestli to lidi myslí doopravdy, když na mou adresu upouštějí slova smutku. Nikdo by neměl trávit poslední hodiny svého života luštěním lidské upřímnosti.

Potřebuju ale vyrazit ven, sám sebe přesvědčit, že je to jako kterýkoli jiný den. Musím navštívit tátu v nemocnici a chytit ho za ruku poprvé od doby, kdy jsem byl ještě malý kluk, a taky naposled... šílené, úplně naposled.

Umřu dřív, než se budu moct smířit s tím, že jednou zemřu.

Také musím zajít za Lidií a vidět její roční holčičku Penny. Lidia chtěla, abych byl její kmotr, když se narodila, a pěkně to našťve, že bych měl být ten, kdo se o ni má postarat v případě, že by Lidia zemřela, protože její přítel Christian zemřel asi před rokem. Jasně, jak by se asi osmnáctiletý kluk bez příjmu mohl postarat o malé dítě? Jednoduchá odpověď: nepostará. Měl jsem dospět a vyprávět Penny, co všechno prožila její máma při záchraně světa a jak byl úžasný její táta, a měl jsem ji vzít k sobě domů, až budu dostatečně finančně zajištěný a emočně vyspělý. Teď zničehonic mizím z jejího života, dřív než pro ni můžu být něčím víc než jen nějakým chlapíkem z fotoalba, o kterém jí Lidia bude vyprávět historky, zatímco Penny bude jen pokyvovat hlavou, možná si bude dělat legraci z mých brýlí a pak přetočí stránku na své příbuzné, někoho, koho skutečně poznala a kdo se o ni staral. Nezbude ze mě ani stín. To ale není důvod, abych se za ní ještě jednou nestavil a nešel ji trochu pošimrat nebo jí z tváříček nesetřel rozmixovanou zeleninu s hráškem nebo alespoň Lidií nedopřál trochu odpočinku, aby se mohla soustředit na zkoušky, nebo si prostě jen vyčistit zuby nebo rozčesat vlasy nebo se trochu prospat.

Pak se budu muset na něco vymluvit, abych mohl od své nejlepší kamarádky a její dcery odejít a začít si naplno užívat života.

Zavřu kohoutek, shora padající voda pomalu dokape. Dnes nemám čas trávit hodinu ve sprše. Popadnu brýle odložené na umyvadle a nasadím si je na nos. Když vylézám z vany, uklouznu v louži vody, a jak tak padám dolů po zádech, říkám si, jestli je vůbec něco pravdy na té teorii, že se vám před očima promítne celý váš život, pak se mi ale podaří zachytit se držáku na ručníky. Hluboký nádech a výdech, dovnitř a ven, protože zemřít tímhle způsobem, to by byla opravdu zatracená smůla. Někdo na blogu *Nejtrapnější smrt* by mě určitě přidal do seznamu „K.O. ve sprše“. Je to oblíbená stránka, kterou sleduje spousta lidí, a v mnoha ohledech mi připadá fakt nechutná.

Potřebuju jít ven a užít si – nejdřív se ale musím dostat z bytu a přežít.

00:56

Píšu děkovné vzkazy pro sousedy z bytu 4F a 4A, chci jim nechat zprávu, že dnes je můj soudný den. Od doby, kdy musel táta do nemocnice, se za mnou Elliot ze 4F pravidelně stavoval, nosil mi večeri, hlavně po tom, co u nás přestal fungovat sporák, když jsem chtěl tátu překvapit jeho oblíbeným mexickým jídlem. Sean ze 4A měl v plánu se u nás v sobotu stavít, aby dal ten hořák do pořádku, už to ale nebude potřeba. Táta si s ním jistě poradí a možná i bude potřebovat nějaké to rozptýlení, až tady nebudu.

Otevřu skříň a sahám po šedobílé flanelové košili, kterou mi Lidia dala k osmnáctým narozeninám, přehodím si ji přes bílé triko. Ven jsem si v ní zatím ještě nevyrazil. Díky téhle košili mi dnes Lidia alespoň bude nablízku.

Podívám se na hodinky – na staré tátovy hodinky, které mi dal, když si pro sebe koupil digitálky s podsvícením, aby na ně se svým špatným zrakem viděl –, je skoro jedna. Jindy bych až pozdě do noci hrál videohry, i kdyby to mělo znamenat, že budu ve škole usínat. Aspoň bych měl o volných hodinách nějakou zábavu. Neměl jsem ten volný čas ale brát s takovou samozřejmostí. Měl jsem si zapsat nějaké další předměty, třeba kreslení, ačkoli bych nic pořádného nakreslit nedokázal, i když by na tom závisel můj život. (Ani teď nezvládnou dělat nic, abych se zachránil, i když na tom můj život závisí, a není to o nějaké konkrétní situaci, spíš o celkovém přístupu, nemám pravdu?) Možná jsem měl vstoupit do nějaké kapely a hrát na piano, získat trochu uznání, než bych se propracoval ke sborovému zpěvu, pak bych si možná dal duet s někým fajn, no a nakonec bych se snad odhodlal a vystříhl si sólo. Sakra, možná by mě bavilo i divadlo, třeba bych si zahrál nějakou postavu, která by mě donutila se odvázat. Ale ne, já jsem si prostě vybral jen další volno, abych mohl vypnout a pospat si.

Je 0:58. Přesně v 1:00 se musím donutit jít ven z bytu. Byl pro mě současně útočiště i vězení a já najednou potřebuju ven na vzduch místo toho, abych tady jen tak přešlapoval na místě. Musím spočítat stromy, možná si zazpívat svou oblíbenou písničku a u toho máchat nohy v řece, zkrátka udělat něco pro to, aby si mě lidi pamatovali jako kluka, který zemřel předčasně.

Je přesně 1:00.

Nemůžu uvěřit, že už se nikdy nevrátím k sobě do pokoje.

Odemknu vstupní dveře, vezmu za kliku a otevřu.

Zavrtím hlavou a dveře zase zabouchnu.

Nevyjdu ven do světa, co se mě chystá zabít, dřív, než přijde můj čas.

RUFUS EMETERIO

I:05

Hodina smrti se ozve právě ve chvíli, kdy se chystám dorazit kluka své bejvalky. Sedím na tom týpkovi, ramena mu tisknu k zemi koleny a jediný důvod, proč mu nezasadím další ránu pěstí přímo do ciferníku, je, že mi v kapse zvoní telefon, je to ten hlasitý výstražný tón Hodiny smrti, který každý zatraceně dobře zná z vlastní zkušenosti, ze zpráv nebo z nějaké podělané show, kde ho používají, když je potřeba navodit atmosféru strachu. Mí parťáci Tagoe s Malcolmem přestali povzbuzovat. Mlčí jako zařezaní a já čekám, že se ozve i mobil toho pankáče Pecka. Ale nic, jen ten můj. Možná že mu ten hovor, díky kterému se za chvíli dozvím, že zemřu, právě zachránil život.

„Měl bys to vzít, Roofe,“ říká Tagoe. Ten výprask si nahrával, protože sledovat nakládačky na internetu, to je zkrátka jeho, teď má ale oči upřené na svůj mobil, jako by měl strach, že začne taky zvonit.

„Dyt' jo,“ odpovím. Srdce mi málem vyskočí z hrudi, bije rychleji, než když jsem se pustil do Pecka, dokonce rychleji než ve chvíli, kdy jsem ho poprvé srazil a složil k zemi. Peckovi už otéká levé oko, z toho pravého mu kouká jen čirá hrůza. Hodina smrti se člověku může ozvat až do tří do

rána. Proto si nemůže být jistý, jestli ho náhodou nevezmu s sebou.

A jistý si nejsem ani já sám.

Zvonění přestane.

„Možná se spletli,“ řekne Malcolm. Mobil se ale zase rozezvoní.

Malcolm sklapne.

Nedělal jsme si naděje. Nevím, co říkají statistiky nebo něco podobného, ale Hodina smrti to moc často nepodělá. A klan Emeteriů nemá zrovna velké štěstí, co se dlouhého života týká. Ale setkat se se stvořitelem už o něco dřív? Jasně, tady nás máte.

Klepu se a můj mozek zachvacuje panika, jako by do mě někdo nonstop bušil, protože vůbec netuším, jak umřu, jen to, že se to stane. A nedá se říct, že by se mi před očima právě promítal celý můj život, ne že bych snad čekal, že se to začne dít později, až budu na prahu smrti.

Peck se pode mnou zavrtí, tak mu zahrozím pěstí, aby se sakra zase zklidnil.

„Možná má u sebe bouchačku,“ řekne Malcolm. Je to obr v naší partě, ten typ kluka, kterého by bylo fajn mít po ruce, když si moje ségra nedokázala rozepnout bezpečnostní pás a my jsme tenkrát sjeli autem do Hudsonu.

Dřív než se mi rozezvonil telefon, vsadil bych cokoli na to, že Peck u sebe žádnou zbraň nemá, protože jsme to byli my, kdo ho překvapil, když šel domů z práce. Ale nevsadil bych svůj vlastní život, rozhodně ne takhle. Upustím mobil na zem. Přidržuju Pecka u země a otáčím ho, kontroluju, jestli nemá za pasem schovaný nůž. Postavím se, on zůstává ležet na zemi.

Malcolm vystrachá Peckův batoh zpod modrého autáku, kam ho předtím odhodil Tagoe. Otevře zip batohu a obrací ho naruby, o zem pleskají komiksy s Black Pantherem a Hawkeyem. „Nic.“

Tagoe vyrazí k Peckovi a přísahal bych, že ho nakopne do hlavy, jako by to byl fotbalový míč, místo toho ale zvedne můj mobil ze země a přijme hovor. „Koho hledáte?“ Prokřupe si krk, tenhle jeho zlozvyk už všichni známe. „Moment, moment. Já nejsem on. *Moment*. Vteřinku.“ Natáhne ruku s mobilem. „Chceš, abych zavěsil, Roofe?“

Nevím. Pořád je tu Peck, zbitý se válí v krvi, leží tady na parkovišti nějaké základky a fakt teď nemám potřebu brát tenhle telefon, abych zjistil, že mi z Hodiny smrti volají jen proto, aby mi sdělili, že jsem vyhrál v loterii. Vytrhnu Tagoeovi mobil z ruky, jsem pořádně vytočený a zmatený, a snad bych se i pozvracel, ale rodiče i ségra to zvládli, takže to musím dát i já.

„Dohlídněte na něj,“ přikáží Tagoeovi a Malcolmovi. Přikývnu. Nevím, proč se právě ze mě stal alfa samec téhle smečky. U pěstounů jsem skončil daleko později než oni.

Jdu trochu stranou, jako by soukromí mohlo něco změnit, a taky si zkontroluju, jestli stojím mimo kužel světla dopadajícího sem z tabulky označující únikovou cestu. Nechci, aby mě někdo chytil uprostřed noci s rukama od krve. „Jo?“

„Ahoj. Tady je Victor z Hodiny smrti, rád bych mluvil s Rufusem Emmy-teriem.“

Zkopal mi příjmení, ale teď nemá cenu ho opravovat. Stejně tady není nikdo další, kdo ponese příjmení Emeterio dál. „Jo, to jsem já.“

„Rufusi, s politováním ti musím sdělit, že někdy během příštích čtyřadvaceti hodin...“

„Dvaceti tří,“ přeruším ho, nervózně přecházím podél zaparkovaného auta. „Už je po jedný.“ Jsou to sracky. Jiní ztracenci oznámení obdrželi už před hodinou. Je dost možné, že kdyby se mi Hodina smrti ozvala už před hodinou, nečekal bych před restaurací, kde pracuje Peck, kterého vylili z prváku na vejšce, abych ho mohl sejmout na tomhle parkovišti.

„Ano, máš pravdu. Omlouvám se,“ řekne Victor.

Snažím se držet hubu, protože nechci své problémy přenášet na nějakého chlapíka, co jen dělá svou práci, i když si vlastně nedokážu představit, jak někdo může chtít získat tak podělaný džob. Zkusme se na vteřinku tvářit, že mám před sebou budoucnost, jen tak, pro pobavení – ani za boha není možný, že bych se jednou probudil s myšlenkou: „Myslím, že by bylo fajn vzít tuhle šichtu od dvanácti do tří, navíc jediný, co tady člověk musí dělat, je říkat lidem, že brzo zemřou.“ Ale Victor a mnozí další tohle dělají. A vážně mě nezajímají kecy o tom, že nemá smysl trestat posla špatných zpráv, hlavně ve chvíli, kdy mi jeden z nich volá, aby mi sdělil, že než uběhne den, bude ze mě mrtvola.

„Rufusi, s politováním ti musím sdělit, že někdy během příštích třidvaceti hodin tě čeká předčasná smrt. Přestože není nic, co bych mohl udělat, abych tomu zabránil, volám ti, abych ti nabídl nějaké možnosti, co bys ještě dnes mohl udělat ty. Nejdřív se chci zeptat, jak se ti daří? Chvíli to trvalo, než jsi vzal telefon. Je všechno v pořádku?“

Zajímá ho, jak se mi daří, to určitě. V tom ignorantském tónu jeho hlasu slyším, že ho můj osud zajímá asi tak stejně jako osud libovolného jiného ztracence, kterému bude ješ-

tě dneska volat. Tyhle hovory jsou pravděpodobně monitorované a on nechce riskovat, že přijde o práci, protože něco uspěchal.

„Nevím, jak se mi dnes daří.“ Pevně stisknu telefon, abych s ním nemrštíil o zeď, na které jsou namalované obrázky bílých a čokoládově hnědých dětiček, co se drží za ručičky pod pestrobarevnou duhou. Kouknu přes rameno, Peck pořád leží na svém místě, obličej tiskne k zemi, zatímco Malcolm s Tagoem upírají pohledy na mě. Raději by se měli starat o to, aby nám neutekl dřív, než vyřešíme, jak s ním naložit. „Tak mi teda řekněte, jaký jsou můj možnosti.“ Tohle bude určitě dobrý.

Victor mi sděluje předpověď počasí na tento den (před polednem se očekává dešť a i později by mělo pršet, pokud se toho ovšem dožiju), speciální festivaly, které mě vůbec nezajímají (hlavně ne hodina jógy na High Line, dešť neděšť), formální záležitosti okolo pohřbu a restaurace, co nabízejí ztracencům nejlepší slevy v případě, že znám kód pro dnešek. Zbytek vypouštím, protože si začínám dělat obavy, jak bude můj soudný den probíhat.

„Jak to vlastně víte?“ skočím mu do řeči. Možná se ten týpek nade mnou slituje a já budu moct Tagoeovi a Malcolmovi svěřit to obrovitánské tajemství. „Soudný dny. Jak to víte? Možná nějaký seznam? Křišťálová koule? Kalendář z budoucnosti?“ Všechny zajímá, odkud Hodina smrti bere tyhle životně důležité informace. Tagoe mi jednou vyprávěl všechny ty šílené teorie, které si přečetl na internetu, třeba že Hodina smrti konzultuje s partou skutečných senzibilů. Jedna byla opravdu vtipná: že vláda drží někde ve vaně spoutaného mimozemšťana a násilím z něho tahají informace

o soudných dnech. Ta teorie má spoustu docela zásadních nedostatků, ale momentálně nemám čas se k nim vyjadřovat.

„Bohužel, tyhle informace nemáme k dispozici ani my, poslové,“ prohlásí Victor. „I nás by to zajímalo, ale tahle informace není pro naši práci potřebná.“ Další vyhyňavá odpověď. Vsadím se, že to ví, ale nemůže říct, jestli nechce přijít o práci.

Ať jde do háje. „Hej, Victore, zkus bejt aspoň na moment člověk. Nevím, jestli to víš, ale je mi sedmnáct. Za tři tejdny slavím osmnáctý narozeniny. To tě to nesere, že se nikdy nedostanu na vejšku? Nikdy se neožením? Nebudu mít děti? Nikam se nepodívám? O tom dost pochybuju. Ty si jen tak v klídku sedíš na prdeli ve svém malým kanclu, protože je ti jasný, že máš před sebou ještě několik desítek roků života, vid?“

Victor si odkašle. „Chceš, abych se zachoval jako člověk, Rufusi? Chceš, abych se zvedl z toho svýho zadku a byl k tobě upřímnej? Fajn. Před hodinou jsem volal jedné paní, která se rozbrečela, když zjistila, že dnes přijde o svou čtyřletou dceru a už nebude máma. Prosila mě, abych jí poradil, jak může svý dceři zachránit život, nikdo ale nemá takovou moc. A pak jsem ji navíc musel nahlásit na Oddělení pro mladistvý, aby k ní poslali policajty pro případ, že by za smrt byla zodpovědná ona, a je mi jedno, jestli mi věříš, nebo ne, ale tohle není ta nejhnusnější záležitost, co jsem kdy v týhle práci musel řešit. Rufusi, je mi to líto, opravdu. Já ale za tvou smrt nemůžu a bohužel toho dnes večer musím ještě hodně obvolat. Můžeš se k tomu postavit jako chlap a trochu se mnou spolupracovat?“

Zatraceně.

Po zbytek telefonátu nekladu odpor, přestože tenhle chla-
pík rozhodně nemá v popisu práce vyprávět mi o osudech ji-
ných lidí, ale to jediné, na co dokážu myslet, je ta máma a její
dcerka, která nikdy nebude chodit do školy, co stojí za mými
zády. Na závěr telefonátu Victor pronese větu neodmyslitelně
spojenou se jménem společnosti, která se mi časem vryla do
paměti, protože ji přebíraly stále další a další televizní pořá-
dy a filmy ztvárňující téma Hodiny smrti jako součást kaž-
dodenního života postav: „Za nás za všechny tady v Hodině
smrti bych ti chtěl říct, že je nám líto, že nás opustíš. Dnešní
den si ale užij naplno.“

Nedokážu říct, kdo z nás zavěsil jako první, ale copak na
tom záleží? Vlák už je rozjetý – a nic ho nezastaví. Dnes je
můj soudný den, nevyhnutelný armagedon Rufuse Emeter-
ria. Nevím, jak to všechno proběhne. Jen se modlím, abych
se neutopil stejně jako mí rodiče se sestrou. Jediný člověk, ke
kterému jsem se zachoval jako hajzl, je vlastně Peck, takže si
můžu být jistý, že kulku neschytám, ale kdo ví, trefit mě mů-
žou i omylem. Snad ani tolik nezáleží na tom, jak umřu, spíš
je důležité, jak strávím čas, než se to stane, ale že nic netu-
ším, to mi docela nahání strach. Člověk koneckonců umírá
jen jednou za život.

Možná to všechno přece jen *způsobí* Peck.

Jdu zpátky k těm třem, rychle. Popadnu Pecka zezadu za
límeček a mrštím jím o cihlovou zeď. Z otevřené rány na jeho
čele vystříkne cákanec krve a já nedokážu pochopit, čím
mě tenhle týpek dokázal tak vytočit. Neměl si brát do huby
všechny ty důvody, proč se mnou Aimee už nechce být. Kdy-
by mi to takhle nevetl do ksichtu, neměl by teď na krku můj
ruce a nebyl by ještě vyděšenější než já.

„Tys mi to v žádném případě ‚nenandal‘, jasný? Aimee se se mnou nerozešla kvůli tobě, takže to laskavě vyžeň z hlavy. Milovala mě a pak se to zkomplikovalo a ona aby se ke mně nakonec vrátila.“ Víím, že takhle nějak to je – myslí si to i Malcolm s Tagoem. Nahnu se k Peckovi, podívám se mu přímo do nenatlučeného oka a myslím to smrtelně vážně. „Do konce svého života tě nechci vidět.“ Jo jo, moc mi ho už nezbyvá. Ale tenhle týpek se někdy chová jako šašek a ještě by mohl nadělat problémy. „Rozumíme si?“

Peck přikývne.

Pustím mu hrdlo a z kapsy mu vyndám mobil. Prásknu jím o zeď, takže se displej roztříští na kusy. Malcolm to ještě pojistí svou těžkou patou.

„A teď odsud vypadni.“

Malcolm mě vezme za rameno. „Nenechávej ho jít. Má přece ty své známý.“

Peck se snaží vyklouznout podél zdi, je nervózní, jako by se šplhal někde po oknech ve výšce nad městem.

Setřepu Malcolmovu ruku z ramene. „Řekl jsem, *teď odsud vypadni*.“

Peck vezme do zaječích, malátně se kymácí ze strany na stranu. Ani jednou se neohlédne, aby si zkontroloval, jestli neběžíme za ním, nezastaví se, aby si pobral ty svoje komiksy a batoh.

„Myslel jsem, že jsi říkal, že má kámoše v nějakým gangu,“ řekne Malcolm. „Co když si pro tebe přijdou?“

„Není to žádná skutečnej gang a on ani do gangu nepatří. Nemám důvod se bát lidí, který si do party vzali Pecka. Dyť jim ani nemá z čeho zavolat, ani Aimee, o to jsme se postarali.“ Nechtěl jsem, aby se k Aimee dostal dřív než já.

Musím jí to vysvětlit a nevím, možná by mě ani nechtěla vidět, kdyby zjistila, co jsem provedl, bez ohledu na to, jestli je dnešek můj soudný den, nebo ne.

„Nemůže mu zavolat ani Hodina smrti,“ poznamená Tagoe, dvakrát si se zapraskáním uvolní zátylek.

„Nechtěl jsem ho zabít.“

Malcolm s Tagoem mlčí. Viděli, jak jsem do něho bušil, jako by to nešlo vypnout.

Pořád se nemůžu přestat třást.

Mohl jsem ho zabít, i když jsem vlastně vůbec nechtěl. Nevím, jestli bych byl schopný žít sám se sebou, kdybych ho úplně odrovnal. Ale ne, je to lež a já to vím, jen se snažím tvářit jako drsňák. Žádný drsňák ale nejsem. Jen těžko se srovnávám sám se sebou kvůli tomu, že jsem přežil, a moje rodina ne – i když jsem za to vlastně vůbec nemohl. V žádném případě bych nebyl v klidu, kdybych někoho umlátil k smrti.

Vyrazím k místu, kde jsme nechali kola. Moje řídítka jsou zaklesnutá v Tagoeově kole, jak jsme honili Pecka a seskočili z kol, abysme ho mohli sundat k zemi. „Se mnou nemůžete, pánové,“ řeknu a sbírám ze země své kolo. „Je vám to doufám jasný?“

„Kecy, jsme s tebou, jenom...“

„Nic takovýho,“ přeruším je. „Jsem jako tikající bomba, a i když pravděpodobně nevybuchnete se mnou, mohli byste se pěkně spálit – a to dost možná doslova.“

„Nemůžeš se nás takhle zbavit,“ říká Malcolm. „Kam jdeš ty, my jdeme taky.“

Tagoe přikývne, hlavou ale trhne doprava, jako by jeho tělo chtělo zradit impuls, který mu říká, že mě má následovat. Ještě jednou přikývne, tentokrát žádné prokřupání krku.

„Vy dva jste fakt jako moje stíny,“ řeknu.

„To protože jsme černý?“ zeptá se Malcolm.

„Protože mě pořád pronásledujete,“ odpovím. „Věrní až do konce.“

Konec.

Všem nám dojdou slova. Naskočíme na kola a sjedeme z obrubníku, ozve se žuchnutí pneumatik, pak dalších a dalších. Zrovna dnes jsem si nechal doma přilbu, fakt den blbec.

Tagoe s Malcolmem se mnou nemůžou zůstat celý den, to vím. Ale všichni jsme Plutáci, bráchové od stejných pěstounů, a to znamená, že se nemůžeme jeden na druhého vykašlat.

„Jdeme domů,“ zavelím.

A vyrážíme.

MATEO

1:06

Jsem zpátky ve svém pokoji – rozhodnutí nikdy se sem už nevrátit mi nějak nevyšlo – a hned se cítím líp, jako bych právě získal jeden život navíc ve videohře ve chvíli, kdy jsem dostával poslední nakládačku. Ohledně smrti si nedělám naivní představy. Víím, že se to nevyhnutelně stane. Není ale kam spěchat. Jen chci získat trochu času navíc. Vždycky jsem toužil po delším životě a můžu tomuhle snu trochu pomoci, pokud nevyjdu ven vchodovými dveřmi, hlavně takhle pozdě v noci.

Hodím sebou do postele se stejnou úlevou, jakou pocítíte jen tehdy, když ráno vstanete do školy a zjistíte, že je sobota. Přehodím si přes ramena přikrývku, rychle spustím notebook – e-mail z Hodiny smrti s potvrzeným časem hovoru s Andreou ignoruju – a pokračuju ve čtení včerejšího příspěvku z *Posledních vteřin*, který jsem si procházel, než mi zavolali.

Ten ztracenec byl dvaadvacitiletý Keith. Jeho statusy neposkytovaly příliš mnoho kontextu k pochopení jeho života, jenom že byl samotář, který raději chodil na procházky se svým zlatým retrívrem Turbem, než aby vyrážel na večírky se spolužáky. Hledal někoho, kdo by Turbovi poskytl nový

domov, protože mu bylo jasné, že jeho táta svěří Turba prvnímu člověku, který se namane, což by mohl být v podstatě kdokoli, protože Turbo byl opravdu krásný pes. Zatraceně, *já* bych se ho klidně ujal, i když mám těžkou alergii na psy. Ale než se Keithovi podařilo svého psa někam umístit, naposled si spolu vyrazili na svá oblíbená místa a jeho příspěvky se odmlčely někde v Central Parku.

Nevím, jak Keith zemřel. Nevím, jestli z toho Turbo vyvázl živý nebo jestli zemřeli společně. Nevím, co by si Keith s Turbem zvolili raději. Nevím. Mohl bych zkusit vyhledat přepadení a vraždy v Central Parku včera okolo 17:40, kdy přestal publikovat, ale už kvůli mé psychické pohodě bude lepší, když to pro mě zůstane záhadou. Místo toho otevírám složku s hudbou a pouštím si zvuky vesmíru.

Před několika lety vytvořil tým NASA speciální přístroj pro zaznamenávání zvuků z různých planet. Vím, i mně to znělo zvláště, hlavně kvůli všem těm filmům, kde se říkalo, že ve vesmíru neexistuje zvuk. Existuje, ale v podobě magnetických vibrací. NASA ten zvuk konvertovala tak, aby ho dokázalo slyšet i lidské ucho, a přestože jsem se právě skrýval u sebe v pokoji, doléhalo ke mně cosi magického až z vesmíru – cosi, co uniká těm, kteří nesledují, co právě frčí v online prostředí. Některé planety znějí zlověstně, podobně jako názvy ze sci-fi filmů odehrávajících se ve světě mimozemšťanů – „svět mimozemšťanů“ ve smyslu světa obývaného mimozemšťany, ne světa mimo planetu Zemi. Neptun zní jako nějaký rychlý proud, Saturn vydává takové tajemné vytí, které jsem si už nikdy znovu nepustil, a to stejné by se dalo říct o Uranu, až na to, že se k tomu přidávají zvuky, co zní jako silné poryvy větru, které připomínají laserovou přestřelku mezi

vesmírnými koráby. Zvuk planet, to by bylo skvělé téma, jak začít rozhovor, kdyby si měl člověk s kým promluvit, když ale nemá, je to alespoň úžasný bílý šum, pokud potřebujete usnout.

Abych přestal myslet na svůj soudný den, začtu se do dalších příspěvků na *Posledních vteřinách* a k tomu si pustím zvuky Země, tahle nahrávka mi vždycky připomíná uklidňující zpěv ptáků a nízké tóny, které vyluzují velryby, ale taky jako by na nich něco nehrálo, je v nich něco podezřelého, co mi uniká, hodně jako u Pluta, které kombinuje zvuk mořských mušlí a hadího syčení.

Přepnu na záznam Neptunu.

RUFUS

I:I 8

V mrtvém tichu noci přijíždíme k Plutu.

Pluto – tak jsme pojmenovali domov pěstounů, ve kterém žijeme od chvíle, kdy nám rodiče zemřeli nebo se na nás vykašlali. Pluto je planeta, kterou ponížili na trpasličí planetku, my jsme si své ponížení ale nikdy nepřipouštěli.

Už jsou to čtyři měsíce, co jsem přišel o rodinu, ale Tagoe s Malcolmem si navzájem dělají společnost navzájem už daleko delší dobu. Malcolmovi rodiče zemřeli při požáru, když jim dům zapálil nějaký neznámý. Malcolm doufá, že se smaží v pekle za to, že mu vzal rodiče, když byl teprve třináctiletý problémový kluk a kromě systému se o něho nikdo nechtěl postarat, ale ani systém to občas nezvládal. Tagoeova máma se vypařila, když byl ještě mimino, a fotr zmizel před třema rokama, protože nezvládal platit účty. O měsíc později Tagoe zjistil, že jeho otec spáchal sebevraždu, a furt za něho ještě neuronil ani slzičku, dokonce se ani nikdy nezeptal, jak nebo kde zemřel.

Ještě předtím, než mi oznámili, že zemřu, jsem věděl, že můj domov, Pluto, už dlouho můj domov nebude. Blížily se mé osmnácté narozeniny – Tagoe s Malcolmem to měli stej-

ně, osmnáct jim bude v listopadu. Musel jsem dodělat školu, stejně jako Tagoe, a říkali jsme si, že Malcolm u nás bude přespávat, než se dá dohromady. Ale těžko říct, jak to bude teď, a vůbec se mi nelíbí, že mám najednou na všechny problémy omluvenku. Záleží hlavně na tom, že jsme pořád ještě spolu. Malcolm s Tagoem jsou vedle mě jako od prvního dne, kdy jsem se dostal k pěstounům. Ať už jsme spolu trávili chvílky rodinné pohody nebo výchovné lekce, vždycky mi stáli po boku.

Neměl jsem v plánu zastavit, ale vzal jsem to ke krajnici, když jsem uviděl kostel, kam jsem přišel měsíc po nehodě – můj první víkend venku s Aimee. Budova je masivní, postavená z cihel v zašlé bílé barvě a s kaštanově hnědými věžemi. Rád bych si vyfotil její vitrážová okna, ale blesk by je asi dobře nezachytil. Stejně je to už jedno. Pokud má fotka na Instagram stát za to, je lepší použít měsíční filtr s klasickým černobílým efektem. Skutečný problém spočívá v tom, že si nemyslím, že fotka kostela pořízená takovým bezvěrcem, jako jsem já, je ta nejlepší věc, kterou bych měl po sobě zanechat pro svých sedmdesát followerů. (Hashtag ani náhodou.)

„Děje se něco, Roofe?“

„Tohle je ten kostel, kde pro mě Aimee hrála na piano,“ odpovím. Aimee je věřící, ale nic ze své víry mi nevnucovala. Bavili jsme se spolu o hudbě a já se před ní zmínil, že žeru nějakou klasiku, kterou si pouštěla Olivia, když se učila na zkoušky, a Aimee pak chtěla, abych si ji poslechl naživo – a hlavně to chtěla být ona, kdo mi ji zahraje. „Musím jí říct, že jsem dostal to oznámení.“

Tagoe si prokrupe krk. Určitě ho svrbí jazyk, protože by mi rád připomenul, že Aimee ode mě chtěla odstup, ale všechny tyhle přání letí z okna ven, když je tady soudný den.

Slezu z kola, skopnu stojan. Daleko se od nich nevzdaluju, jdu jen trochu blíž ke vchodu, právě ve chvíli, kdy kněz doprovází ven nějakou plačící ženu. Ruce s prsteny svírá k sobě, myslím, že to jsou topazy, jako ty, co kdysi dala do zástavy máma, když chtěla Olivii koupit lístky na koncert k třináctým narozeninám. Ta žena musí patřit mezi ztracence nebo aspoň nějakého zná. Sloužit po půlnoci v tomhle kostele není žádná sranda. Malcolmovi s Tagoem církve, které nechtějí mít s Hodinou smrti a jejich „zvrácenými satanskými vizemi“ nic společného, připadaly směšné, ale je super, jak některé jeptišky a kněz drželi služby pozdě do noci, aby tady byli pro ztracence, kteří se potřebovali vyzpovídat, chtěli se nechat pokřtít a všechny ty ostatní fajn věci.

Pokud tam někde existuje ten starouš, co si říká Bůh, jak tomu věřila moje máma, doufám, že se za mě přimluví.

Volám Aimee. Telefon šestkrát zazvoní, pak hovor spadne do hlasové schránky. Volám znovu, to samé. Zase to zkouším, telefon zazvoní jen třikrát, pak se opět ozve hlasová schránka. Ignoruje mě. Vyťukám zprávu: Ozvala se mi Hodina smrti. Tak bys snad mohla i ty.

Ale ne, nemůžu být takový hovado a takhle jí to odeslat.

Přepíšu to: Ozvala se mi Hodina smrti. Můžeš mi zavolat?

Neuběhne ani minuta a mobil se rozezvučí, normální zvonení, žádný výstražný tón Hodiny smrti, ze kterého by jeden málem dostal infarkt. Je to Aimee.

„Ahoj.“

„Děláš si srandu?“ ptá se.

Kdybych si dělal srandu, určitě by mě za to zabila. Tagoe si jednu takhle hrál, aby si vynutil její pozornost, a Aimee mu to okamžitě utnula.

„Ne. Musím tě vidět.“

„Kde jseš?“ Vůbec nevypadá nabroušeně a nesnaží se hovor ukončit, jako to dělala v poslední době.

„Jsem u toho kostela, kam jsi mě tenkrát vzala,“ řeknu. Je tu hrozný klídek, jako bych tady mohl postávat celý den a vydržet až do zítřka. „Jsem tady s Malcolmem a Tagoem.“

„Proč nejste v Plutu? Co děláte v pondělí v noci venku?“

Na tuhle odpověď potřebuju víc času. Možná dalších osmdesát let, ale ty nemám a zrovna teď mi chybí síla, abych se k tomu postavil jako chlap. „Teď jdeme zpátky k Plutu. Můžeme se sejít tam?“

„Cože? Ne. Zůstaň v tom kostele a já tam za tebou přijdu.“

„Slibuju, že nezemřu dřív, než se potkáme, věř...“

„Nejseš nesmrtelněj, ty troubo!“ brečí Aimee a hlas se jí třepe jako tenkrát, když nás zastihl déšť a my neměli bundy. „Ehm, bože, promiň, ale víš, kolik ztracenců slibovalo něco podobného a pak jim na hlavu spadlo piano?“

„Řekl bych, že jich zase tolik nebylo,“ odpovím. „Smrt pianem mi nepřipadá moc pravděpodobná.“

„Tohle není sranda, Rufusi. Už se oblíkám, nikam nechod. Budu tam za půl hodiny, nejpозději.“

Doufám, že mi to dokáže všechno odpustit, včetně dnešní noci. Uvidím se s ní dřív než Peck a řeknu jí svou verzi. Jsem si jistý, že Peck to vzal rovnou domů, aby se umyl, pak zavolá Aimee z bráchova mobilu, aby si jí mohl postěžovat, jaký jsem šílený monstrum. Byl bych ale rád, kdyby nevolal policajty, protože nechci svůj soudný den strávit za mřížemi nebo se seznamovat s policejním obuškem ze špatné strany. Na nic z toho nechci ani pomyslet, prostě se jen chci setkat s Aimee

a rozloučit se s ostatními Pluťáky jako jejich kámoš, ne jako to monstrum, které se ze mě stalo dnes večer.

„Potkáme se u pěstounů. Jenom... prostě přijď. Ahoj Aimee.“

Ukončím hovor dřív, než může říct něco proti. Vezmu kolo, vyhoupnu se na něj, zatímco ona mi neustále volá.

„Jakej je plán?“ zeptá se Malcolm.

„Jedem zpátky k Plutu,“ řeknu jim. „Uděláte mi obřad.“
Zkontroluju, kolik je hodin: 1:30.

Ještě pořád zbývá dost času na to, aby zavolali i ostatním Pluťákům. Nepřeju jim to, ale možná nebudu muset umřít sám.

Nebo možná právě tak to má být.

MATEO

I:32

Procházet si příspěvky na *Posledních vteřinách* je opravdová depka. Nemůžu je ale ignorovat, protože každý zaregistrovaný ztracenec má nějaký svůj příběh, který chce sdělit. Když někdo dá svůj příběh takhle do světa, aby se na něj mohli podívat ostatní, člověk jim musí věnovat pozornost – i když víte, že nakonec zemřou.

Jestli nevyrazím ven, tak aspoň můžu být online kvůli ostatním.

Stránka nabízí pět sekcí – Oblíbené, Nové, Místní, Doporučené, Náhodné –, a já si nejdřív prohlížím sekci Místní, jako obvykle, chci se podívat, jestli tam nenarazím na někoho známého... Nikdo, to je dobře.

Možná by bylo fajn mít dnes nějakou společnost, říkám si.

Náhodně si vyberu jednoho ztracence. Jméno uživatele: Geoff_Nevada88. Geoffovi zavolali čtyři minuty po půlnoci a už vyrazil ven, má namířeno do svého oblíbeného baru a doufá, že tam po něm nebudou chtít občanku, protože je mu dvacet a nedávno ztratil tu padělanou. Jsem si jistý, že to zvládne.

Přidám si jeho profil do oblíbených, takže když zveřejní něco nového, ozve se upozornění.

Překliknu na jiný. Jméno uživatele: WebMavenMarc. Marc býval manažer sociálních médií v jedné společnosti prodávající limonády, což na svém profilu zmiňuje rovnou dvakrát, a nemá jistotu, jestli se k němu jeho dcera dokáže dostat v čas. Mám pocit, jako by tenhle ztracenec stál tady, přede mnou, prokřupával si klouby prstů přímo před mým obličejem.

Musím zajít za tátou, i když je v bezvědomí. Musí vědět, že jsem se za ním stavil, ještě než jsem umřel.

Odložím notebook, nevšímám si zvukových upozornění z několika účtů, které jsem si přidal mezi sledované, a mířím přímo do tátovy ložnice. Ten den, kdy odešel do práce, si neustlal postel, já jsem ji ale od té doby ustlal za něj, okraje příkrývky jsem pečlivě zastlal pod polštáře, přesně jak to má rád. Sedím na jeho straně postele – na pravé straně, protože máma vždycky dávala přednost levé, a i když už s námi není, žije táta svůj život i s druhou stranou dál, nikdy ji nevymazal –, do ruky vezmu zarámovanou tátovu fotografii, na které mi pomáhá sfouknout svíčky na dortu s motivem *Toy Story*, který jsem dostal k šestým narozeninám. Dobře, veškerou práci za mě tenkrát odvedl táta. Já jsem se na něho jen smál. Vždycky říká, že si tuhle fotku nechává blízko u sebe kvůli mému rošťáckému úsměvu.

Vím, že to je tak trochu zvláštní, ale táta je vlastně můj nejlepší přítel, podobně jako Lidia. Kdybych to přiznal nahlas, dělali by si ze mě lidi legraci, tím jsem si jistý, vždycky jsme ale spolu měli skvělý vztah. Nebyl bezchybný, to ne, ale věřím, že každá dvojice tam venku – ve škole, v tomhle městě nebo na druhé straně planety – zápolí s hloupými i důležitými věcmi a jen ti, kteří jsou si nejbliž, se přes ně dokážou přenést. S tátou jsme nikdy neměli ten typ vztahu, kdy se po-

hádáte a pak spolu už nikdy nemluvíte, tak jako někteří jiní ztracenci popisují ve svých příspěvcích na *Posledních vteřinách*, kteří nenávidí své otce takovým způsobem, že se s nimi ani nerozloučili, když jim tátové umírali, nebo se s nimi nedokážou usmířit, když umírají oni sami. Vyndám fotku z rámečku, složím ji a dám do kapsy – tátovi nebude vadit, že je přeložená, určitě ne – a vstanu, abych vyrazil do nemocnice rozloučit se s tátou a taky aby měl tuhle fotku u sebe, až se konečně probudí. Chci, aby měl po ruce něco, co mu dodá klid, jako by to bylo každé jiné ráno, dokud mu nesdělí, že jsem navždycky pryč.

Odejdu z jeho ložnice, jsem odhodlaný vyrazit a uskutečnit tenhle plán, ale v tu chvíli si všimnu hromady nádobí ve dřezu. Měl bych je umýt, aby tady na tátou, až se vrátí z nemocnice, nekoukaly tyhle špinavé talíře a hrnky s nemožnými fleky od kakaa, co jsem celou dobu pil.

Přísahám, že tohle není žádná výmluva, jen abych nemusel ven.

Vážně.

RUFUS

I:4I

Obvykle jsme se na kolech ulicemi hnali, jako by to byl rychlostní závod, ale ne dnes večer. Neustále se rozhlížíme na obě strany a zastavujeme na červenou, přesně jako teď, i když na ulici nejsou žádná auta. Právě se nacházíme v ulici, kde otevřeli klub pro ztracence, Clintův krchov. Tvoří se tady dav asi dvacetiletých lidí a místo fronty panuje chaos, takže vyhazovači mají vždycky dost práce a zajištěnou výplatu, protože ztracenců a jejich přátel, kteří si to chtějí naposled pořádně užít na parketu, než přijde jejich čas, je spousta.

Je tady nějaká tmavovláška, šíleně hezká, něco křičí na nějakého týpka, který se ji snaží sbalit na totálně trapné kecý („Možná že kdyby sis dala trochu tý mý vitaminový šťávy, dožila by ses dalšího dne.“), a její kámoška ho právě přetáhla kabelkou, takže se dává na ústup. Chudinka, idioti jí nedají pokoj, ani když se loučí se životem.

Rozsvítí se zelená a my jedeme dál, o pár minut později konečně dorážíme k Plutu. Domov pěstounů je vysoký dvojdoměk s oprýskanou fasádou – sem tam odpadlé kusy cihel, barevné a nerozluštitelné graffiti. Na oknech ve spodním patře jsou mříže, ne proto, že bysme snad byli kriminálníci nebo

něco podobného, ale aby se nikdo nevloupal dovnitř a neokradl hrstku dětí, které už beztak přišly o dost. Kola necháme dole u schodů, vyběhneme ke dveřím a vejdem dovnitř. Projdeme vstupní halou, přes vyšlapanou podlahu z dlaždic v barvách šachovnice do pokoje, s našlapováním na špičky si přitom vůbec neděláme starost, a přestože tady visí nástěnka s informacemi o sexu, testování na HIV, potratech a adopcích a jiné podobné letáčky, tohle místo má atmosféru domova a ne nějaké instituce.

Je tady krb, který sice nefunguje, ale stejně vypadá super. Stěny jsou natřené teplou oranžovou barvou, takže se celé tohle léto těším na příchod podzimu. Dubový stůl, u kterého jsme po večeri v týdnu hrávali karty a jiné společenské hry. Telka, u které jsme s Tagoem sledovali reality show *Dům plný hipsterů*, i když Aimee všechny ty hipstery fakt nenáviděla, dokonce si přála, abych raději sledoval kreslené porno. Gauč, na kterém jsme se střídali, protože na krátké šlofiky je pohodlnější než naše postele.

Jdeme do druhého patra, kde je naše ložnice, stísněný prostor, který by nestačil ani pro jednoho, a co teprve pro tři, nám se ale daří nějak vyjít. Je tady okno, které na noc otvíráme, když si dá Tagoe fazole, přestože venku je šílenný hluk.

„Musím to říct,“ zavírá za sebou Tagoe dveře. „Dostal ses opravdu daleko. Zamysli se nad tím, co všechno jsi dokázal od chvíle, co jseš tady.“

„Je toho ale daleko víc, co bych ještě mohl udělat.“ Sednu si na postel, praštím sebou na záda a hlavu zabořím do polštáře. „Je to šílený tlak, muset celý svůj život nacpat do jedinýho dne.“ Možná ani není celý. Štěstí bude, když budu mít dvanáct hodin.

„Nikdo od tebe nečeká, že najdeš lék na rakovinu nebo zachráníš ohrožený pandy,“ řekne Malcolm.

„Jo jo, Hodina smrti má štěstí, že tam neuměj předpovídat smrt zvířat,“ řekne Tagoe, já syкну a zavrtím hlavou, protože mu umírá jeho nejlepší kámoš a on se stará o osud pand. „Co, dyť je to pravda! Stal by se z tebe ten nejvíc nenáviděnej člověk na týhle planetě, kdybys oznámil smrt poslední pandy. Představ si, co na to média, všude samý selfíčka a...“

„Chápeme,“ přeruším ho. Nejsem panda, takže média vůbec netankuju. „Kluci, potřebuju, abyste pro mě něco důležitýho udělali. Vzbudte Jenn Lori a Francise. Řekněte jim, že než vyrazím ven, rád bych si udělal smuteční obřad.“ Francis ke mně nikdy moc nepřilnul, ale aspoň jsem tady měl domov, a to je daleko víc, než se poštěstí jiným.

„Měl bys zůstat tady,“ řekne Malcolm. Otevře jedinou skříň v pokoji. „Možná se s tím dá něco dělat. Třeba můžeš bejt první výjimka! Můžeme tě tady zamknout.“

„Udusím se nebo mi na hlavu spadne ta těžká police s tvým oblečením.“ Neměl by věřit kravinám o výjimkách a podobně. Posadím se. „Nezbývá mi moc času, kluci.“ Mírně se oklepu, ale rychle se dám zase do kupy. Nesmí si všimnout, že šílim strachy.

Tagoe si prokrupe krk. „Zvládneš to tady sám?“

Několik vteřin trvá, než mi dojde, na co se mě skutečně ptá. „Sebevraždu neplánuju,“ řeknu.

Nesnažím se umřít.

Odejdou z pokoje, takže zůstanu sám s hromadou špinavého prádla, o které se už nikdy nebudu muset starat, a taky s úkoly na letní prázdniny, které už nikdy nebudu muset napsat – a vlastně s nimi ani začínat. V rohu mé postele je

skrčená Aimeeina deka, žlutá látka s pestrobarevným motivem jeřábů, přehodím si ji přes ramena. Patřila Aimee, když byla ještě malá, zdědila ji po mámě. Chodit jsme spolu začali, když ještě bydlela tady v Plutu, a do té deky jsme se balili spolu a někdy jsme si na ní v obýváku dělali piknik. Byla to zatraceně skvělá doba. Když jsme se rozešli, deku nechtěla zpátky, myslím, že to pro ni byl způsob, jak zůstat v mé blízkosti, i když potřebovala odstup. Jako by mi naznačovala, že mám ještě šanci.

Tahle ložnice se od pokoje, ve kterém jsem vyrůstal, snad ani nemohla lišit víc – béžové stěny, ne zelené, dvě postele navíc a spolubydlící, poloviční velikost, žádné činky ani plakáty z videoher –, pořád se tu ale cítím jako doma a pobyt tady mi ukázal, že na lidech záleží víc než na věcech. Malcolm tohle všechno zjistil, když se hasičům podařilo uhasit požár, co mu vzal domov, rodiče i oblíbené věci.

Máme to tu vybavené jednoduše.

Za mou postelí visí na zdi přišpendlené fotky, Aimee je všechny vytiskla z mého Instagramu: park Althea, kam vždycky chodím přemýšlet, moje zpotené bílé triko přehozené přes řídítka kola, fotka pořízená po mém prvním maratonu z minulého léta, opuštěný kazeták uprostřed Christopher Street, co hrál nějakou písničku, kterou jsem nikdy předtím ani potom už neslyšel, Tagoe s nosem od krve v době, kdy jsme se snažili vymyslet nějaký originální pozdrav pro Pluťáky a trochu se to nepovedlo, protože jsme se srazili hlavama, dvě různé tenisky – jedna velikosti jedenáct, druhá devět –, tenkrát jsem si koupil nové boty, ale nezkontroloval jsem si, jestli mají stejnou velikost, já s Aimee, mám trochu unavené oči, jako bych si zahulil, ale v té době jsem to (ještě) nedělal, stejně si

ji tam ale musím nechat kvůli venkovnímu osvětlení, díky kterému Aimee tak zvláště září, otisky nohou v bahně, když jsem Aimee honil v parku rozmoklém po týdenním dešti, dva stíny sedící vedle sebe, Malcolm se sice tenkrát nechtěl fotit, ale já to přesto cvakl... a je toho ještě daleko víc, co bych tady chtěl klukům po sobě nechat, až odejdu.

Odejít...

Já ale fakt nechci odejít.

MATEO

I:52

Jsem skoro na odchodu.

Umyl jsem nádobí, zametl, včetně obalů od bonbonů, co ležely pod gaučem, vytřel jsem podlahu v obýváku, očistil umyvadlo v koupelně od stříkanců zubní pasty, a dokonce jsem si ustlal postel. Zase sedím u notebooku, tentokrát je přede mnou daleko větší výzva: vybrat si nápis na náhrobek, který může mít maximálně osm slov. Jak shrnout svůj život do osmi slov?

Žil, kde i zemřel: ve svém pokoji.

Škoda zmařeného života.

I děti obvykle riskují víc.

Musím vymyslet něco lepšího. Všichni ode mě neustále očekávali něco lepšího, včetně mě. Měl bych se tomu postavit čelem. Je to poslední den, kdy to můžu udělat.

Zde leží Mateo: Žil pro všechny.

Stisknu tlačítko *Odeslat*.

Už to nejde změnit. Jo, můžu to ještě upravit, ale takhle se se sliby nezachází a žít pro všechny, to je slib úplně celému světu.

Vím, že je ještě brzo ráno, ale sevře se mi hrudník, protože taky začíná být pozdě, alespoň pro ztracence. Nezvlád-

nu odejít sám. Lidii ale nechci svým soudným dnem nijak obtěžovat. Až odsud vyrazím – v žádném případě pokud –, nejdřív zajdu za Lidií a Penny, Lidii ale nic neřeknu. Nechci, aby se ke mně chovala, jako bych už byl mrtvý, když ještě nejsem, ani nechci, aby byla smutná. Možná bych jí mohl poslat pohled s vysvětlením, dokud jsem ještě naživu.

Potřeboval bych teď průvodce, někoho, kdo by mi dělal přítele, nebo přítele, který by mi dělal taky průvodce. A přesně tohle nabízí oblíbená služba na *Posledních vteřinách*.

Aplikace Poslední přítel byla určena osamělým ztracencům a kterékoli dobré duši, která chce dělat společnost nějakému ztracenci v posledních hodinách jeho života. Není to to samé, co Nekro, služba pro lidi, kteří by rádi prožili románek se ztracencem – jediná opravdová záruka setkání bez závazků. Nekro ve mně vždycky vzbuzovalo neklid, a to nejen proto, že jsem nervózní ze sexu. Ale ne, Poslední přítel byl určený pro lidi, kteří se chtěli cítit potřební a milovaní, než přijde smrt. Tahle služba je zadarmo, na rozdíl od Nekra, kde se platí 7,99 dolarů za den, což mi připadá divné, protože si nemůžu pomoci, ale řekl bych, že hodnota lidského života je vyšší než osm babek.

Každopádně vztahy, které se navazují na Posledním příteli, můžou být, ostatně jako každé jiné potenciální nové přátelství, trefa, ale taky šlápnutí vedle. Jednou jsem četl příspěvek na *Posledních vteřinách*, kde jedna ztracenkyň popisovala, jak se setkala s nějakým posledním přítelem, neposílala ale aktuální informace často, někdy celé hodiny, takže si ostatní ve skupině mysleli, že zemřela. Ve skutečnosti ale byla naživu, jen si užívala svůj poslední den naplno, a potom, co zemřela, o ní její poslední přítel napsal řeč, ze které jsem se o té hol-

ce dozvěděl víc než z jejích příspěvků. Vždycky to ale nebývá takhle příjemné. Před několika měsíci se jeden ztraceneček se smutným životním osudem přes Posledního přítele nevědomky seznámil s nechvalně známým sériovým vrahem, aniž by to tušil, a byla z toho skutečná tragédie, je to taky jeden z dalších důvodů, proč mám problém tomuhle světu věřit.

Myslím, že kdybych se dal dohromady s nějakým posledním přítelem, prospělo by mi to. Pak ale nevím, jestli je smutnější zemřít sám, nebo ve společnosti někoho, kdo pro vás vlastně nic neznamená, a je dost pravděpodobné, že ani vy moc nezajímáte jeho.

Běží mi čas.

Musím to risknout a najít v sobě dostatek odvahy, stejně jako už stovky tisíců ztracenců přede mnou. Na internetu zkontroluju stav účtu a podívám se, kolik mi tam automaticky vložili z toho, co zbylo z peněz naspořených na studia. Dělá to jenom něco okolo dvou tisíc dolarů, na jeden den je to ale víc než dost. Můžu zajít do arény Svět, kde se ztracenci i jejich hosté mohou seznámit s jinými kulturami a atmosférou různých zemí a měst.

Stáhnou si do mobilu aplikaci Poslední přítel. Ještě nikdy stahování neproběhlo tak rychle, jako by to byla nějaká hodně empatická osoba, která chápe, že jejím jediným smyslem existence je to, že někomu rychle ubíhá čas. Aplikace má modré rozhraní s animací šedivého ciferníku, objeví se dvě siluety, které se přibližují k sobě, aby si plácly rukou. Ve středu displeje se pomalu vynoří nápis *POSLEDNÍ PŘÍTEL* a vyskočí nabídka.

- Dnes umírám
 Dnes neumírám

Vyberu *Dnes umírám*. Vyskočí zpráva:

Za společnost Poslední přítel s. r. o. chceme vyjádřit lítost nad vaším odchodem. Naše myšlenky jsou i s těmi, kdo vás milují, ale také s osobami, které už nikdy nepotkáte. Doufáme, že se vám podaří najít dobrého přítele, se kterým dnes strávíte poslední hodiny svého života. Vyplňte prosím následující profil, abychom vám mohli co nejlépe pomoci.

Upřímnou soustrast,
váš Poslední přítel

Objeví se prázdný profil a já se dám do vyplňování polí.

Jméno: Mateo Torrez

Věk: 18

Pohlaví: muž

Výška: 178 cm

Váha: 75 kg

Etnický původ: Portoriko

Orientace: <přeskočit>

Povolání: <přeskočit>

Koníčky: Hudba, procházky

Oblíbené filmy / TV pořady / knihy: Timberwolves od Gabriela Reedse, „Káro je nový odstín černé“, série se Scorpiusem Hawthornem

Čím jste byli ve svém životě: Jsem jedináček a měl jsem vlastně jen svého tátu. Táta už je ale dva týdny v kómatu a asi se probudí, až budu po smrti. Chci, aby na mě mohl být pyšný, a taky chci vypadnout ven. Nemůžu být pořád ten kluk, co se všeho jen bojí, protože přesně tohle mě okradlo o možnost být tady s vámi všemi – možná jsem se s některými z vás mohl setkat už dřív.

Co chci stihnout: Chci jít do nemocnice rozloučit se s tátou. A potom za svou nejlepší kamarádkou, nechci jí ale říct, že umírám. Pak nevím. Chci pro někoho něco znamenat a najít přitom v sobě jiného Matea.

Poslední myšlenky: Jdu do toho.

Potvrdím své odpovědi. Aplikace mě vyzve, abych nahrál fotku. Projdu si album v mobilu, je tady hodně snímků s Penny a snímky obrazovky s písničkami, které jsem doporučil Lidii. Jsou tady další, jsem na nich já s tátou v obýváku. Je tady moje fotka z prváku, ale hrozná. Narazím na jednu, na které mám nasazenou čepici Luigiho ze Super Maria, vyhrál jsem ji v červnu v online motokárách. Měl jsem pak pořadateli soutěže poslat svou fotku na webovou stránku, ale nepřišlo mi, že tahle fotka kluka, který blbne v Luigiho čepici, by mě vystihovala, tak jsem ji neodeslal.

Ale neměl jsem pravdu, představte si. Přesně tohle je ta osoba, kterou jsem vždycky chtěl být – uvolněný, legrační,

bezstarostný. Nikdo, kdo se podívá na tuhle fotku, si nebude myslet, že je to mimo, protože nikdo z těch lidí mě nezná, a jediná očekávání, která si o mně vytvoří, jsou ta, která jim předložím na svém profilu.

Nahraju fotku a objeví se poslední zpráva: **Hodně štěstí, Mateo.**

RUFUS

I:59

Pěstouni na mě čekají dole v přízemí. Hned jak se dozvěděli, co se děje, se ke mně snažili dostat, Malcolm si ale zahrál na bodyguarda, protože mu bylo jasné, že potřebuju nějaký čas. Převléknu se do oblečení na kolo – vezmu si sportovní legíny s volnými modrými šortkami navrch, aby mi výbava netrčela ven jako Spider-Manovi, a svou oblíbenou šedivou fleecovou bundu –, protože ve svůj soudný den si nedokážu představit jiný způsob přepravy po městě než na kole. Vezmu si i přilbu, protože bezpečnost je důležitá. Naposled se rozhlédnu po pokoji. Nehroutím se, nic takového, vážně, i když si vzpomenu, jak jsme si s klukama jen tak jednou házeli míčem. Vyjdu z pokoje, nechám za sebou rozsvíceno a otevřené dveře, aby Malcolmovi s Tagoem nepřišlo divné jít dovnitř.

Malcolm se na mě pousměje. Snaží se tvářit v pohodě, ale nejde mu to, vím, že má strach, oni všichni ho mají. Byl bych na tom stejně, kdyby byly karty rozdané přesně naopak.

„Tys probudil i Francise?“ ptám se.

„Jo.“

Je možné, že zemřu rukou svého náhradního táty. Pokud nejsi jeho budík, nikdy ho nebudě.